

De droom van veel meisjes kwam voor schrijfster Susan Smit (33) uit op haar vijftiende: ze werd ontdekt als fotomodel. Maar na een paar jaren vol glitter en glamour en hard werken besepte ze dat het modellenbestaan niet háár droom was. 'Mijn wens was een spannend studentenleven. Ik snakke ernaar intellectueel geprikkeld te worden en met vrienden tot middernacht in een kroeg te discussiëren.'

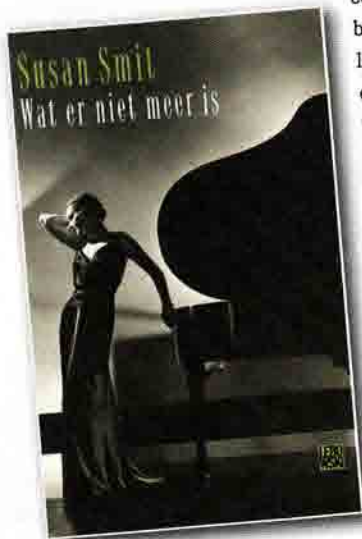
TEKST: BAS MALIEPAARD • BEELD: ALICE WIELINGA

NAAM: SUSAN SMIT
GEBOREN: LEIDEN, 24 FEBRUARI 1974
STUDIESTAD: AMSTERDAM
STUDIE: CULTURELE STUDIES, RICHTING PUBLICISTIEK, AAN DE UVA (1993-1997)
WERK: SUSAN IS COLUMNISTE EN SCHRIFSTER. HAAR NIEUWSTE ROMAN WAT ER NIET MEER IS VERSCHIEEN EIND VORIGE MAAND. ZE SCHREEF EERDER O.A. AL ELENA'S VLUCHT, WIJZE VROUWEN EN DE GIDS DE ZWEEFMOLEN - WEGWIJS IN DE JUNGLE VAN ALTERNATIEVE BEHANDELINGEN. ELKE WOENSDAG BESPREEKT SUSAN BOEKEN IN HET TELEVISIEPROGRAMMA 'GOEDEMORGEN NEDERLAND' OP NED.1.

'Mijn wens was een spannend

'Een studentenleven, daar fantaseerde ik over in dat modellenappartement in Parijs', zegt Susan. We drinken koffie in een café aan een Amsterdamse gracht. Buiten regent het, dus de geplande sentimental journey door de stad stellen we nog even uit. 'Ik zat in dat huis tussen Miss Duitsland en een mager Pools grietje en voelde me misplaatst, leeg en inspiratieloos. De bewondering voor mijn uiterlijk deed me niets, ik miste eerder de aandacht voor mijn binnenkant. Ik las veel om mezelf geestelijk te voeden, maar dat was niet genoeg. Ik stelde me voor hoe ik tot diep in de nacht in een bruine kroeg met andere literatuurliefhebbers over boeken zou praten. Dat soort intellectuele uitwisseling leek me geweldig. Ik verlangde ook naar een iets kindelijker, onbezorgder bestaan. Als puber was ik in een volwassen wereld terecht gekomen. Het was een prettige gedachte dat ik door te gaan studeren mijn eigen volwassenwording nog een beetje kon uitstellen. Toen ik uit Parijs terugkwam, heb ik de knoop doorgehakt en me voor een HBO-studie Nederlands ingeschreven. Mijn doel was na de propedeuse door te stromen naar de universitaire opleiding Culturele Studies, en dat is gelukt. Voor het geld ben ik nog modellenwerk blijven doen tot mijn eerste boek 'Heks' verscheen. Toen besloot ik dat het niet erg geloofwaardig was om de ene dag in de folder van Schoenenreus een stel slippers aan te prijzen en de volgende dag in de krant over mijn boek te praten.'

Het studentenleven was precies wat Susan zich ervan had voorgesteld, vertelt ze terwijl ze er glimlachend aan terugdenkt. Ze stortte zich volledig op de boeken, organiseerde een reis voor haar medestudenten naar Antwerpen, verkeerde in de hippe clubscene en hing eindelijk nachten in bruine kroegen te discussiëren. 'Ik trof precies de sfeer aan waar ik op had gehoopt. Mijn medestudenten waren geen domme modellen en ook geen gladjakkers die snel geld wilden maken, maar mensen die echt in iets geïnteresseerd waren en iets wilden leren. De één natuurlijk wel meer dan de ander, maar over het algemeen trof ik gelijkgestemden. Op de eerste collegedag in het P.C. Hooftuis kwam er meteen een leuke jongen naast me zitten. Het was Menno Pot, nu journalist bij de Volkskrant, op wie ik verliefd werd. We hebben jaren een relatie gehad. Studeren deed ik meestal in de bibliotheek van het P.C. Hooftuis. Ik had geen stok achter de deur nodig om de boeken door te werken, want ik vond het veel te interessant. We hadden ook goede docenten, zoals Herman Pleij en Michaël Zeeman. Die laatste heeft mij de liefde voor het recenseren bijgebracht. Iedereen voelde zich door hem serieus genomen; hij bleef de studenten stug met u aanspreken.' >>

studentenleven'

We zitten nog steeds in het café aan de gracht, maar buiten is het inmiddels gestopt met regenen. Susan wil ons haar studentenhuus Villa Droogbak laten zien, dus we wagen de gok en lopen door een nat Amsterdam richting Haarlemmerstraat. Voor Susan daar ging wonen, deelde ze met een paar vrienden korte tijd een huis in de Halve Maansteeg, boven het homocafé Chez Manfred. 'Dat was een even geweldige als vreselijke plek', zegt ze lachend. 'Het was er zo gehorig dat slapen er vaak niet van kwam. Elke keer als de deur van die kroeg openging, knalde er een nummer als 'Ich bin wie du' door de steeg. Meestal bonkte de muziek zo hard, dat we maar besloten om naar beneden te gaan en mee te feesten. Een leuk uitzicht had ik daar wel. Als ik mijn tanden stond te poetsen, zag ik de nichten onder mijn raam in een soort balts om elkaar heen draaien en met elkaar vertrekken.'

'IK ZAT IN DAT HUIS TUSSEN MISS DUITSLAND EN EEN MAGER POOLS GRIETJE EN VOELDE MIJ MISPLAATST'

In de Haarlemmerstraat stoppen we even bij boekwinkel Egidius. Eigenlijk voor de foto, maar Susan kan het niet laten wat boeken te kopen: 'Ik ben eraan verslaafd'. Hoe is ze zelf eigenlijk aan het schrijven geraakt? 'Als kind maakte ik al tijdschriften', antwoordt Susan als we verder wandelen richting de Villa. 'Die gaf ik een vrouwen naam, zoiets als de Linda, en ik maakte covers met aankondigingen van artikelen. Tijdens mijn studie ben ik naar de redactie van het linkse actiekraantje Ravage gestapt. Ik mocht wel wat proberen, maar werd als enige vrouw en jongste redacteur totaal niet serieus genomen. Het was wel een grappige ervaring: de telefoons op de redactie werden afgetapt door de Binnenlandse Veiligheidsdienst! Ik schreef over feminisme en milieu. In het laatste jaar van mijn

studie heb ik mijn schrijfsels gratis aan allerlei bladen aangeboden. Ik mocht op no cure no pay basis stukjes maken voor Marie Claire, BvdD en Basic Groove. Aan een boek durfde ik pas na mijn studie te beginnen, toen ik me begon te verdiepen in hekserij.'

Even later bellen we aan bij Villa Droogbak, maar helaas doet niemand open. 'Hier had ik een kamer zo groot als een klaslokaal en er hing een hele gemoedelijke sfeer in huis. Het is zo fijn om bij een huisgenoot te kunnen buurten zonder het gevoel te hebben dat je op visite bent. Dat je de tijd niet in de gaten hoeft te houden en laat op de avond slaapdronken of echt dronken in pyjama op de bank kunt belanden en een gesprek hebt. Dat mis ik het meest van mijn studententijd: die intimiteit en de vele vanzelfsprekende contacten. Vooral als ik aan een boek schrijf en een lange periode naar binnen gekeerd ben om goed over de plot na te denken. De afgelopen maanden was voor mij weer zo'n tijd. Ik gleeed 's ochtends het verhaal van mijn nieuwe roman Wat er niet meer is in en dat voelde dan haast als de tastbare werkelijkheid. Daarna is het soms lastig om weer aansluiting te vinden op de realiteit. Op zo'n moment loop ik nu naar een vriendje van me, die verderop woont. Of ik trek mijn hakken aan en ga naar een feestje. Dan kom ik weer vol in het echte leven te staan.' *

SUSAN'S FAVORIETE PLEKKEN IN AMSTERDAM

1. MENZA, OUDEZIJD'S ACHTERBURGWAL 237

'Hier ging ik vaak eten. Ik had bakken met geld door mijn modellenwerk, maar gedroeg me als een armoedzaaiër. Lekker eten voor fl. 4,50 en daarna naar de riksbijscoop, waar je voor een rijksdaalder naar de film kon.'

2. ANTIQUARISCHE BOEKHANDEL EGIDIUS, HAARLEMMERSTRAAT 87

'Voor mijn dagen als recensent bezocht ik deze winkel bijna dagelijks om leesvoer in te slaan. Nu ploffen er iedere dag vier of vijf boeken op mijn deurmat, maar een mooie klas-sieker kan ik nog steeds niet weerstaan.'

3. DULAC, HAARLEMMERSTRAAT 118

'In dit café ging ik vaak poolen met vrienden. Het was vlakbij Villa Droogbak en middenin één van mijn favoriete straten, waar veel leuke winkels zitten.' *

